

Wake

Kurt
De Boodt
Wake

Gedichten

WERELDBIBLIOTHEEK
AMSTERDAM

Boekverzorging: Christoph Noordzij, Wierum
Omslagbeeld: Ida De Boodt

© 2019 Kurt De Boodt en
Uitgeverij Wereldbibliotheek, Amsterdam
Alle rechten voorbehouden

www.wereldbibliotheek.nl

NUR: 306

ISBN: 9789028450134

Inhoud

Dag, dochter

- Drang 8
- Verwachting 9
- Pa 10
- Gift 11
- Kattebel 12
- Bult 13
- Bedot 14
- Fee 15
- Duizeling (Oostende) 16
- Stolp 17
- Vluchtpunt 18
- Vaderland 19
- Wonderlamp 20
- Vaarding 21

De klank van de klas

- Klim 24
- Bloedneus 25
- Dikke Bertha 26
- Bel 27
- Gigant 28
- Wip 29
- Reep 30
- Puur 31
- Pleinvrees 32
- Liedekijn 33
- Serenade 34
- Het verborgene 35
- Het gemeen 36
- Universum 37

- Geen kransen (hyper) 38

Kaputt

Zelfkant 40

Patroon 41

Recovery/Discovery 42

Zoom 43

Zang (striptease) 44

Saltimbanque 45

Basson 46

Kogel 47

Arbeid (de kip is een dichter) 48

Correspondance 49

Sorry (don't shoot the piano player) 50

Genoeg, Claus 52

Inclusief/Exclusief – Evolutie/Revolutie – Solidair/Solitair – Start/Stop 54

Stuit 55

Couplet

Plicht 58

Hier waak ik 1 – 4 60

Dag, dochter

*Be not self-willed, for thou art much too fair
To be death's conquest and make worms thy heir.*

(William Shakespeare, Sonnet 6)

Drang

Alles schoot in bloei toen wij jou maakten.
Geen tel dacht ik aan Shakespeares erfenis.
Wij laten gebeuren wat er nog niet is,
slaken kreten die jouw code kraakten.

Toen jij dan kwam, bleek je zo hulpeloos.
Veulens staan meteen op eigen benen.
Jij zwom naar ons toe, vouwde jouw genen,
ontplooid, bleek als een zomerdagroos.

Jij wist van niets. Je had niets te willen.
Onderhuids kroop onweerstaanbare drang.
Moeder stuwt melk. Vader poeiert billen.

Kind kan niet denken: straks ga ik mijn gang.
Ik laat hen voetje voor woordje gillen.
Wie liet mij hier achter? Ben ik nu bang?

Verwachting

Hoor haar toehappen, luchtwegen kraken.
Ze krijgt de tijd. Lichtval doet haar stromen.
Huid op huid ligt vluchtdrift te bekomen
van nood te groot. Alle dijken braken.

Ze beantwoordt aan elke verwachting
waaraan ik haar niet eens bloot wil stellen.
Verstomd vergat ik tenen te tellen,
lief elfje, dag, vanzelfsprekend lachding.

Je maakt geen kind om langer te leven,
William. Hamlet speelt, niet zootje Hamnet.
Je maakt een kind om het af te geven.

Aan zichzelf gelijk spant het geen vangnet
onder tragedies, dolkomisch streven
om verder te reiken dan pot en bed.

Pa

Na jouw geboorte leegt hij mijn longen.
Weerhaakjes slaan in de baarouderwand.
Pa placenta klimt als een woekerplant
op naar het nest vol piepende jongen.

Vertrouw hem maar. Hij is mij in de maak.
Welkom, zet hem daar op de meegroeistoel.
Slagader ontkurkt pa-pa-pa!-gejoel.
Zonder lat springen hoogspringers lukraak.

Met draagdoek en zelf neemt hij de aanloop.
Honger na spurt verspringt de horizon.
Wij spannen samen tot een dievenknoop.

Oneindigheid lost waar alles begon.
Kapitein K. omzeilt de Goede Hoop.
Waakliedjes verbinden al wie hen zong.

Gift

*Thy gift, thy tables, are within my brain
Full charactered with lasting memory*

William Shakespeare, Sonnet 122

Jouw schrift, jouw gift, staat in mijn brein gegrift.
Jouw woordenvloed, van vroeg dada-gebral
tot dwaalbericht en fluo post-it-drift.
Elke bladzij 'jij' schroeft de keel dicht, balt

tot een nieuw begrip, een smekend isme.
Nu blijft het droog. Het geheime dagboek
houdt je niet langer hier. Stift krast 'mis me'
in citroensapinkt, white spirit op doek.

Licht mijn schedelpan, bevrijd cel na spleet,
kraak de code als gliefen in graniet,
lik amandelpitten voor ik vergeet
hoe jij dreef tussen prikkel en dendriet.

Hier gloei jij vandaan. Je beschrijft een baan,
laat zon, sterren, maan versteld van jou staan.

Kattebel

Nadat jij na bad op zoek ging naar Klaas
vond ik op mijn kussen vaak een briefje.
In maanreizen mat jij als grote Haas
hoe ver houden van reikt, madeliefje.

Of ik niet te moe was voor een kusje?
Te zat voor de trap naar jouw sprokkelrijk?
Je wist het niet. Je sliep al naast zusje.
Bloos ons met lipbloemen vrij en gelijk.

Verkleinwoordjes grijpen naar het heelal
dat zich slaapziek strekt boven de groeilat.
Zo oneindig dus. Zo knus boven al
vangt jouw kattebel wat geen kerk ooit vat.

Heb meelij, lief, dek mijn gestommel toe.
Trap op, trap af lacht Jan de maan ons moe.

Bult

Wie jij allemaal niet was: roze elfje,
goochelaar, magiër, avonturier.
Of liever nog een vrolijk hijgend dier.
Dalmatiër jankt en troost jezelfje.

Zoveel bleke huid om te beschermen
tegen vlakke zon en klasgenootjes.
In streepjespak luiden laffe klootjes
het reglement. Wij steken in zwermen.

Er brak wat achter jouw schild van plastic.
In de koffer vind ik een flard onschuld
om aan te trekken. Ridder Roderic

redt vrouw en kind van openbaar tumult.
Was het maar waar. Hier spreekt de bloterik
in pek en veren, Quasimodo's bult.

Bedot

... dat je me altijd alles zeggen mocht.
Zoveel kropt op, zoveel raakt verloren.
Kwetspraat bot, Woud van het Kwaad bezworen.
Teddy-ei rot, beer Tommy blijft gezocht.

Ik stond te supporteren. Jij trad niet op,
goochelde je een kwantumheelal in,
vertelde niets van je vriendjes Minpins,
vuursussend met Spugeluurs brandweerkop.

Ook dat houdt op. Verbeelding blijft niet hier
en nu waar jij de dingen schudt en schikt,
mij roepen laat in zilvergoud papier.

Reality check na legehuis-schrik.
Ik zoek je onder bed, in kast en kier
in een kindertijd die 'bedot!' aftikt.

Fee

Het is maar normaal dat haar bed leeg blijft,
de zeespiegel stijgt, ze sliepafstand neemt.
Hoe nabijer, hoe botter men vervreemdt.
De minste beweging woelt bloot ons lijf.

Het is maar normaal dat ze goede raad
meerderjarig slaat in de speelse wind.
Hoe nabijer, hoe wakkerder het kind
je roept, na een kwade droom naast je staat.

Jij wreef in ogen, papa, prikshampoo.
In mijn venndiagram vang ik de zee.
Vingers zwellen zo blauw, stoute auto.

Ik ga weg en pak al de knuffels mee.
De zon straalt geler dan een doos Duplo.
Goed, schat. Dek je ons toe? Groet je de fee?

Duizeling (Oostende)

Met mij in jou kan ik het niet vinden.
Aan houding en gewicht ontsnapt lachgas.
Vlieger gestrand, het paradijs belast.
Huilen laten we aan storm en winden.

Heeft de vlieger een motief voorbedacht?
Van waar komt de wind? Wat valt ons zo zwaar?
Waar alles om draait: hoe zien wij elkaar?
Spilliaertblauw, 1908.

Blik kleurt zwart of draag je een zonnebril?
Op de dijk spelen we familiekiek.
Busje met duwstang volgt je kleutergril,

ik daarachteraan, gewillig publiek.
Zie hoe ik loslaat. Flink. Vrij is mijn wil.
Jij trapt je uit zicht. Ik stap me zeeziek.

Stolp

Nu kom jij op bezoek en hier wordt toen
de tafel kromp, wiebelbeen kiemgrond vond
om op te vallen. Zoen op pleisterwond.
Weer opstaan, voordeur slaan, drukdoende doen.

Liefst nog plaats ik jou in quarantaine
onder de groeilamp. Laat mij beslissen
toch hoe lang en rauw het hoofdstuk missen.
Grote zus noemt mij levenslang kleine.

Onder de stolp voel ik het opwarmen
van de aarde, oven die Grietjes stooft.
Hapje fruitpap valt uit koesterarmen.

Ik klop je de koek uit het strottenhoofd,
geef jouw badje lauw, ledig jouw darmen,
lepel sprookjes in tot jij mij gelooft.

Vluchtpunt

De schilder verft zich stappen naar achter.
Hij blijft ons met zijn spiegelingen voor.
Elk weerzien dicht hij tot een metafoor.
Hoever drijf je? Waar stok ik? Wie wacht er?

Vélazquez toont de kier naar veranderen:
door iets anders te zien, elders te zijn.
Gezichtspunt trekt ons op dezelfde lijn.
Hoor je in de verte al de lammeren?

Kom, we gaan verder, elk naar ons vluchtpunt.
Eerst naar een plek misschien om klaar te zien
hoe jij mij niet volgt. Hoe goed je dat kunt.

Hier blijft het stil. Wasem telt af tot tien.
Huid-DNA centicimaal verdund
drink ik je nabeeldig in. Kurt, gezien!

Vaderland

Jij komt in twee. De dochter die hier is.
Vast tred stapt uit brilglas tot een stip.
Fantoompijn zeurt om zoets. Adam sust rib.
De dochter die ik minutelijks mis.

Jullie maken mij de te verdragen
man in de slagschaduw van een melkkan.
Het is hoe ik mij voorstel: vader van.
Automatisch blijf ik hun zorg dragen.

Jij glipt uit beeld, achter mijn evenaar.
Blik bindt interieur strak aan vergezicht.
Ik staar ons rakelings dicht bij elkaar.

Jouw hals streelt het tederst zijdelings licht.
Buiten het kader wijk jij tot het paar.
Het meisje dat gaat. Dochter die mij sticht.

Wonderlamp

Ik had je graag nog wat meegegeven,
iets gloeiend traags, iets om op te teren,
een wonderlamp. Leer mij het afleren.
Neem niets van mij aan. Leven is zeven.

Leer het mij af. Leven is toelaten
sloten slijk in de zift, schelpjes kapot,
zeezucht in een emmer, winddrift en snot.
Leer het mij. Kijk, we glippen door gaten.

Ik dompel je in lagen diamant,
tover je prinsen en paleizen voor,
doof boze geesten uit diep in het strand.

Kies uit je strijd, stop de jacht op ivoor.
Open vergezicht, schuif me aan de kant.
Stuur me berichtjes, de lijn raakt verstoord.